

BUDÚCI KONCERT

Utorok 17. 5. 1966 v poradí A
Streda 18. 5. 1966 v poradí B

English Chamber Orchestra
Dirigent: Raymond Leppard
Haydn: Symfónia „La passione“
Mozart: Koncertantná symfónia pre husle a violu
Purcell: Fantázia c mol
Britten: Variácie na tému Franka Bridgea

K-21*61397 — ZT 41, 2127-66

BRATISLAVSKÉ HUDOBNÉ SLÁVNOSTI

Koncert

WIENER SOLISTEN

SOLISTA
GÜNTER PICHLER

Bratislava 11. a 12. mája 1966

SLOVENSKÁ
FILHARMÓNIA

NOSITEĽ RADU PRÁCE

ARCANGELO CORELLI

CONCERTO GROSSO op. 6, č. 1, D dur

Largo, Allegro, Largo, Allegro — Largo —
— Allegro — Allegro

ANTONIO VIVALDI

KONCERT PRE HUSLE A ORCHESTER D dur

Allegro — Largo — Allegro

ANTONIO VIVALDI

CONCERTO A dur

Allegro — Adagio — Allegro

JOSEPH HAYDN

DIVERTIMENTO F dur, op. 3, č. 5

Presto
Andante cantabile
Menuetto
Scherzando

WOLFGANG AMADEUS MOZART

DIVERTIMENTO D dur, KV 136

Allegro
Andante
Presto

Arcangelo Corelli (1653—1713) jeden z najvýznamnejších predstaviteľov talianskeho baroka bol už za svojho života považovaný za prvého inštrumentálneho skladateľa v Taliansku. Bol vynikajúcim huslistom a ako taký dlhé roky koncertným majstrom rôznych kapiel v rímskych šľachtických palácoch. — Corelliho tvorbu charakterizuje istá klasická vyrovnanosť, ktorá je podstate baroka vlastne cudzia. Jeho diela pôsobia svojou ušľachtilou umiernenosťou bohatej fantázie a myšlienkovvej plnosti, prehľadnosťou bohatej fantázie a koncíznosťou formy. U Corelliho ešte nie je úplne vykryštalizovaná konečná forma koncerta grossa, predsa je však organická. Napriek klasicizujúcej umiernenosti je Corelliho hudba silne výrazná, plná pátosu a ušľachtilej krásy. Jej vplyv zasiahol aj najväčších majstrov nemeckého baroka. Svoje concerti grossi (12) zhrnul Corelli do op. 6. Prvých osem je písaných vo forme chrámovej sonáty, posledné štyri vo forme komornej sonáty.

Antonio Vivaldi (asi 1669—asi 1740) je z hľadiska vývoja dejín hudby dôležitý predovšetkým ako spolutvorca inštrumentálnych foriem, pričom myslíme hlavne na sólový inštrumentálny koncert, ktorý má u neho zásadne tri časti: rýchlu, pomalú, rýchlu. Ich vnútorná stavba sa zakladá predovšetkým na základe striedania tutti a sóla. Typ sólového inštrumentálneho koncertu sa u Vivaldiho čiastočne prelína s formou koncerta grossa, kde úlohu sólového nástroja preberá concertino — malá skupina nástrojov ako stavebný kontrast proti celému súboru — tutti. Prvá časť sa skladá zo sledu tutti a soli. Ich počet sa strieda medzi štyrmi tutti a troma soli až po šesť tutti a päť soli. Tutti obyčajne zachováva rovnakú tematiku, sólové úseky sú buď tematicky samostatné, alebo odvodené z tutti. V sólach sú časté technické efekty. Druhá a tretia časť sú po formovej stránke podobné prvej, avšak jednoduchšie.

Jednou z príznačných črt hudby 18. storočia je neobyčajná popularnosť, ktorá sa prejavila jej pestovaním pri každej príležitosti oficiálneho ale aj súkromného života. Viedlo to ku vzniku určitých žánrov, ktoré spĺňali svoju funkciu ako spôsob ušľachtilej zábavy; svedčí o tom mimoriadne veľký počet serenád, nokturn, divertiment a i., ktoré sa z toho obdobia zachovali. Aj **Joseph Haydn** zanechal rad skladieb tohto druhu, predovšetkým divertiment. Divertimentá op. 3 z obdobia okolo r. 1760 však sú už vlastne kvarte-

tami, resp. skladbami, ktoré boli na prechodnej ceste už veľmi blízko k vykryštalizovanej forme sláčikového kvarteta. Interpretovať ich však možno ešte obojakým spôsobom: ako kvarteto i v obsadení väčšieho sláčikového súboru.

Wolfgang Amadeus Mozart zanechal veľký počet skladieb „zábavného“ typu. Aj tie sú však typickými dokladmi Mozartovho génia so všetkými príznačnými črtami jeho ostatnej tvorby: bohatstvom inšpirácie, vyrovnanosťou a ušľachtilosťou prejavu. Divertimentá KV 136—138 vznikli v r. 1772 v Salzburgu. Všetky majú tri časti a svojim štýlom sa prikláňajú k talianskym vplyvom, svojimi jednotlivými kontrapunktickými úsekmi však pripomínajú už nemecký vplyv oboch Haydnov.